“El musical no pot passar de moda perquè té una base molt sòlida”

Lluís Burch (Girona, 1980) ha treballat en grans musicals a Barcelona, Madrid i Mèxic, i ara prepara el seu propi espectacle, amb dansa i música electrònica interpretada en directe

Llu s Burch Gonz lez, levitant amb la dansa Foto: CARLOS M. ALTAMIRANO.

Com va començar a ballar?Als 8 anys. Jo jugava al futbol, perquè els nanos no ballaven en aquella època. Un dia vam anar d’excursió al camp del Barça i, de tornada, vam parar en un festival de dansa a Salt. Em va deixar hipnotitzat.I on comença la seva formació?En un gimnàs de Salt, on feien classes de ball funky jazz. Després vaig entrar a l’Estudi Funky de Bea Simón a Girona i, formant part dels seus equips, vaig competir molt i vaig guanyar alguns primers premis estatals, fins que vaig tenir 19 o 20 anys.El següent pas?Va ser participar a Dona’m una pista, una espècie d’Operación Triunfo en dansa que TV3 va estrenar l’any 2000. S’hi barrejaven els balls de saló i moltes altres coses, i amb la meva parella, Yoly Fernández, vam guanyar el primer premi: 10 milions de pessetes. Aquell guardó ens va donar popularitat i gràcies a ell ens van sortir altres oportunitats. Anys després vam muntar amb la Yoly tot un espectacle d’homenatge a Michael Jackson, Make That Change (2010), estrenat a Bescanó.També ha provat la docència.Sí, als 20 anys vaig començar a treballar com a professor a l’escola Nou Espiral de Salt, on vaig estar molts anys. Paral·lelament vaig formar la meva pròpia companyia de dansa, Groove Parade, amb la qual vam aconseguir el premi a la millor posada en escena del campionat d’Espanya de funk i hip-hop, el 2001. Però vaig anar perdent l’interès per les competicions, perquè preferia potenciar la meva part més creativa.Sempre inquiet, sembla que li agrada provar moltes coses.Sí, també vaig estudiar dansa teatre a Barcelona, amb Mercè Boronat, i vaig fer dansa vertical, amb la companyia Deambulants, a l’espectacle que va crear per al Fòrum Barcelona 2004. També he tastat la performance i la videodansa. I sobretot no he parat mai d’ampliar la meva formació en diferents escoles de dansa urbana i hip-hop a París, Londres, Chicago, Los Angeles, Amsterdam, Mèxic, etc.Cal tanta formació per a uns balls que van néixer al carrer?Sí, perquè jo defenso un hip-hop no tan acrobàtic com el de carrer, sinó més tècnic. Sempre he estat partidari de combinar el vessant més autodidacte amb una bona formació.Com accedeix al musical?L’any 2009 vaig entrar com a ballarí en el musical sobre Mecano, Hoy no me puedo levantar, quan es va representar a Barcelona, i posteriorment també vaig participar a Madrid com a coreògraf i ballarí en el musical oficial de Joaquín Sabina, Más de 100 mentiras, i només com a ballarí a 40 El Musical. El 2013 em van contractar com a coreògraf de la part més urbana a la nova versió del musical de Mecano que es va fer a Madrid, i el 2014 em van enviar a Mèxic DF com a director resident i coreògraf per muntar allà Hoy no me puedo levantar. Quan es va acabar aquest projecte, vaig continuar treballant a Mèxic durant un parell d’anys, pel meu compte, sobretot com a coreògraf i ballarí en publicitat, un camp en què vull aprofundir perquè hi veig un gran potencial. També m’interessa molt la producció musical, sobretot pel que fa a la música avançada i electrònica.Canviarà el ball per la música?No, de fet vaig començar creant mescles per a les meves coreografies. Vaig entrar de manera totalment autodidacta en el món de la producció musical i després vaig fer un curs intensiu a l’escola Eumes [http://www.eumes.cat] de Girona. També faig sessions de música de ball com a Dj Luch [http://www.lluisburch.com] .Projectes de futur?El meu gran projecte és crear tot un espectacle des de zero. Estic escrivint i dissenyant un espectacle musical, al marge

dels estàndards de Broadway, que combinarà dansa i música electrònica, amb ballarins, cantants i músics actuant en viu. Serà una gran metàfora visual, força crítica, sobre la revolució tecnològica que estem vivint i on ens pot portar, com el que va fer Charles Chaplin a Temps moderns, salvant totes les distàncies. Ara busco suports per tirar endavant aquest projecte.El musical està de moda. Té el perill de passar de moda?No, perquè el musical té una base molt sòlida: és pluridisciplinari i combina música, cant, interpretació i dansa. Té més tradició als Estats Units i al Regne Unit, però el cinema l'ha apropat al gran públic d'arreu del món. De fet, Hollywood i els videoclips de la MTV van ser fonamentals perquè jo comencés a ballar, a pesar les convencions.Es veu reflectit en 'Billy Elliot'?Sí, però la combinaria amb El cigne negre per mostrar tots els conflictes interns que viu una persona dedicada a la dansa, perquè en definitiva estàs exposant el teu cos. El nivell d'exigència és molt alt i un càsting pot arribar a ser una experiència dramàtica. Has de ser molt fort, mentalment parlant.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 13-02-2018 Pàgina 56

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1339020-el-musical-no-pot-passar-de-moda-perque-te-una-base-molt-solida.html